

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **I. D.**, nar. , státní příslušnost , t.č. , zastoupená Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Karolínská 654/2, P. O. Box 23, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Odbor azylové a migrační politiky, P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM -126/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM-126/LE-BE02-PS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2014, č. j. OAM -126/LE-BE02-PS-2014, jímž jí byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 23. 10. 2014.

V žalobě uvedla, že se domnívá, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ust. § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 46a odst. 2 zákona o azylu, ve spojení s č. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ust. § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je správní řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení jeho účastníkovi. Žádný úkon ve smyslu zahájení řízení však ze strany žalovaného nebyl vůči ní nikdy učiněn. Napadené rozhodnutí tedy žalovaný vydal, aniž by řízení o vydání tohoto rozhodnutí vůbec formálně zahájil. Toto rozhodnutí je proto třeba považovat za nezákonné, resp. za nicotné.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně dne 19. 6. 2014. Napadené rozhodnutí jí však bylo doručeno až 26. 6. 2014, tedy 2 dny po té, co uplynula lhůta 5 dnů ve smyslu § 46a odst. 2 zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak nebylo vydáno v souladu s tímto ustanovením a je proto nezákonné. Na tomto hodnocení nemůže změnit nic ani fakt, že v samotném textu rozhodnutí je uvedeno datum 24. 6. 2014. Žalobkyně poukázala na to, že obdobnou snahu o obcházení zákonných lhůt tím, že v rozhodnutí je sice uvedeno formálně vyhovující datum, avšak cizinec je s tímto rozhodnutím seznámen až po uplynutí zákonné lhůty, vyvinulo Ministerstvo vnitra již při aplikaci § 73 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ve znění platném v rozhodném období. Stejně jako v případě žalobkyně se ministerstvo snažilo v těchto případech bránit propuštění cizince na území tím, že v rozhodnutí uvedlo datum nepřesahující lhůtu 5 dnů, avšak samotné rozhodnutí doručilo cizinci mnohem později. Evropský soud pro lidská práva však shledal praxi ministerstva jako neslučitelnou s principem legality a tedy i se samotným čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Soud uvedl, že rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo sice po formální stránce vydáno do 5. 6. 2006, avšak stěžovatel se s ním mohl seznámit teprve 9. 9. 2006, to je po více než 5 dnech od zahájení řízení. Uvedené závěry ESLP podle názoru žalobkyně je nutné mutatis mutandis aplikovat i na její situaci a konstatovat, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě stanovené § 46a odst. 2 zákona o azylu.

Povinnost žalobkyně setrvat v ZZC trvá „až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní“. Otázkou přitom je, od kterého dne je nutné uvedenou lhůtu 120 dní počítat. Samotný zákon o azylu žádný konkrétní údaj v tomto ohledu neposkytuje, lze tedy zvažovat dvě různé situace, od kterých se běh lhůty může odvíjet: 1) od momentu, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu ust. § 3 odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azylu a 2) od momentu vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra a jeho doručení cizinci. Výpočtem lze zjistit v napadeném rozhodnutí, že aby lhůta skončila 23. 10. 2014, jak je uvedeno v rozhodnutí, její běh by musel začít 26. 6. 2014, tedy v momentě, kdy žalobkyni bylo rozhodnutí doručeno. Takový způsob počítání lhůty však žalobkyně nepovažuje za správný. Podle jejího názoru je nutné lhůtu 120 dnů počítat již ode dne, kdy v ZZC požádala o mezinárodní ochranu. Pro tento výklad svědčí hned několik okolností. Za první, při absenci výslovné zákonné úpravy je nutné počátek určit v souladu s obecnou zásadou právní – in dubio mitius, tzn. způsobem, který by do práva žalobkyně na osobní svobodu zasahoval co nejméně. Za druhé, podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod platí, že „zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky“. Pokud by se doba začala odvíjet ode dne doručení rozhodnutí, lišila by se doba, po kterou by cizinci museli setrvat v ZZC, případ od případu v závislosti na tom, jak rychle by správní orgán rozhodnutí doručil. Takový stav ale čl. 4 odst. 3 Listiny vylučuje. Za třetí je možno poukázat analogicky na úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Lhůta 180 dnů je v těchto případech

počítána „od okamžiku omezení osobní svobody“ a nikoli od momentu doručení, jak to činí žalovaný. Žalovaný nikdy nemůže s určitostí tvrdit, že k doručení rozhodnutí dojde jistě ten určitý den, tedy lhůtu 120 dnů nemůže vázat na okamžik, který nastane v budoucnu. Výrok rozhodnutí je tedy nezákonný, pokud konec 120 denní lhůty žalovaný stanovil na 23. 10. 2014 a nikoli na 16. 10. 2014.

Dále žalobkyně namítla, že doba zajištění v ZZC kromě toho, že byla nesprávně určena, nebyla ani nijak odůvodněna. V této souvislosti žalobkyně poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Krajského soudu v Praze, např. rozsudek č.j. 44 A 36/2014-37 a č.j. 3 Azs 24/2013-42, ze kterého plyne, že „žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. ...Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu obstojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.“ Co se týče části výroku o délce zajištění žalobkyně, je napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné.

Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby. Dále uvedl, že v době projevení úmyslu ve věci mezinárodní ochrany byla žalobkyně zajištěna podle zvláštního právního předpisu. Žalovaný tedy při svém rozhodování vycházel oprávněně z informací poskytnutých Policií ČR, přičemž okolnosti předchozího pobytu žalobkyně a jejího jednání v rozporu s českým právním řádem z odůvodnění rozhodnutí jasně vyplývají. Žalovaný má za to, že důvodně dospěl k závěru, že v případě žalobkyně byly naplněny zákonné podmínky pro stanovení povinnosti setrvat v ZZC podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu z tohoto důvodu, že na základě shromážděných podkladů shledal v tomto konkrétním případě důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Předchozí chování žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž se žalovaný seznámil s individuálními okolnostmi a celkovou životní situací žalobkyně.

K námitce, že žalobkyně nebyla seznámena se zahájením řízení ve věci povinnosti setrvat v ZZC, žalovaný uvedl, že již dne 11. 6. 2014 byla žalobkyně podrobena policejní kontrole, kterou bylo zjištěno, že je vedena v evidenci nežádoucích osob a od 4. 5. 2014 pobývá v České republice neoprávněně. Dne 12. 6. 2014 bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění podle §119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Zároveň bylo rozhodnuto o zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Poté, co žalobkyně učinila prohlášení o mezinárodní ochraně 19. 6. 2014, rozhodl žalovaný podle § 46a odst. 1 zákona o azylu o její povinnosti setrvat v ZZC, tak jak mu ukládá zákon. Nelze tedy namítat, že žalobkyně nebyla s probíhajícím řízením seznámena a namítat z toho důvodu nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ve vydaném rozhodnutí žalovaný nespatřuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky. S tvrzeným porušením čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy se žalovaný neztotožňuje, v případě žalobkyně se nejedná o svévolné zbavení osobní svobody. Žalobkyni bylo řádně uloženo správní vyhoštění a v souladu se zákonem byla zajištěna a umístěna do ZZC. Další postup žalovaného poté, co žalobkyně projevila v ZZC úmysl žádat o mezinárodní ochranu na

území České republiky, byl zcela v souladu s právními předpisy. Žalobkyně učinila prohlášení dne 16. 6. 2014 a žalovaný rozhodl dne 24. 6. 2014, přičemž rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno 26. 6. 2014, tedy ve zcela přiměřené lhůtě nutné k doručení rozhodnutí. Žalovaný tedy rozhodl zcela podle účinného zákona a námitka, že napadené rozhodnutí lze z důvodu data doručení považovat za nezákonné, se jeví jako irrelevantní.

K námitce žalobkyně vůči počátku stodvacetidenní lhůty žalovaný uvedl, že lhůta byla stanovena ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a uplyne nejpozději dne 23. 10. 2014 a tím je naplněna zákonná podmínka maximální možné doby setrvání v ZZC a napadeným rozhodnutím jí není tato lhůta nijak nezákonně prodlužována. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Naopak žalovaný má za to, že rozhodnutí je řádně odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu s poukazem na konkrétní okolnosti případu zjištěné ze spisového materiálu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 33/2014 lze za dostatečné považovat, pokud odůvodnění obsahuje poukaz na konkrétní a specifické okolnosti daného případu, na základě kterých správní orgán rozhodl a vzhledem k těmto okolnostem rozhodl o setrvání v ZZC v maximální možné délce. Stanovená povinnost setrvat v ZZC a její délka není odůvodněna pouze závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale konkrétními skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitky uvedené v žalobě proto žalovaný považuje za nedůvodné a navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 12. 6. 2014 byla žalobkyně rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPC-85969-23/ČJ-2014-020023, zajištěna za účelem vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), a umístěna do ZZC Bělá – Jezová.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně přicestovala na území České republiky v roce 2007 na platný cestovní pas s vízem platným od 10. 4. 2007 do 31. 12. 2007, které bylo následně prodlužováno. Platnost posledního víza vypršela dne 30. 1. 2014. Dne 18. 2. 2014 bylo v rámci pobytové kontroly zjištěno, že žalobkyně se na území České republiky zdržuje nelegálně.

Žalobkyni bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod č.j. KRPC-26674-19/ČJ-2014-020024, které nabylo právní moci dne 25. 2. 2014. Dne 3. 3. 2014 požádala žalobkyně o vydání nového rozhodnutí ve věci stanovení doby vycestování. Jako důvod uvedla, že čeká na finanční prostředky, bez kterých nemůže vycestovat. Žalovaný proto dne 3. 3. 2014 opětovně požádal o vydání stanoviska Ministerstva vnitra, dle kterého se na účastníka řízení vztahují důvody znemožňující vycestování. Ministerstvo vnitra ve svém stanovisku ZS22987 ze dne 3. 3. 2014 uvedlo, že žalobkyně neuvedla důvody, které by jí znemožňovaly návrat do vlasti. Správní orgán na základě výpovědi žalobkyně a na pozadí jemu známých informačních zdrojů přesto shledal vzhledem k závažné změně situace na Ukrajině naplnění podmínek podle § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňujících vycestování žalobkyně do země původu. Na základě těchto skutečností správní orgán vydal dne 3. 3. 2014 nové rozhodnutí č. j. KRPC-26674-27/ČJ-2014-020024, kterým rozhodl, že se na žalobkyni vztahují důvody znemožňující vycestování do země původu a stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne odpadnutí důvodů, které vycestování znemožňovaly. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 3. 2014 a žalobkyně obdržela výjezdní příkaz s platností do 3. 4. 2014. Dále byla žalobkyně poučena, že musí

požádat Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky o udělení víza za účelem strpení. Žalobkyně o toto vízum nepožádala a pobývala na území na základě zmíněného výjezdního příkazu. Vzhledem k ukončení opatření pozastavení realizace vyhoštění státních příslušníků, správní orgán opětovně vyžádal nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování cizince, které dne 4. 3. 2014 obdržel (chyba v datu). Dne 3. 4. 2014 bylo vydáno nové rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování. Doba k vycestování byla žalobkyni stanovena do 3. 5. 2014 s ohledem na skutečnost, že žalobkyně na území pobývala s platným cestovním dokladem a v této lhůtě si mohla reálně vyřídit náležitosti spojené s vycestováním a s touto dobou žalobkyně souhlasila. Dne 11. 6. 2014 prováděla hlídka odboru cizinecké policie, pracoviště Strakonice, pobytovou kontrolu v obci Strážný, při které bylo zjištěno lustrací v policejních evidencích, že žalobkyně je vedena v evidenci nežádoucích osob a od 4. 5. 2014 se na území České republiky zdržuje neoprávněně. Žalobkyně uvedla, že nevycestovala z důvodu nedostatku finančních prostředků, neboť všechny vydělané peníze posílala na . Na území České republiky nemá žádné příbuzenské vztahy vyjma sestřenice žijící v Příbrami. Na má žalobkyně matku, bratra, tři děti a vnuka, ovšem nemůže se vrátit, dokud nezíská peníze na vyplacení bytu. Kdyby se vrátila bez peněz, byla by vystěhována a neměla by kde bydlet.

Po zhodnocení skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dán důvod pro rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Má za to, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání cizinky nedostačující a neúčelné a není zde ani záruka, že z území schengenského prostoru vycestuje, neboť již v dřívější době nevycestovala. Doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a ke skutečnosti, že cizinka disponuje platným cestovním pasem.

Dne 12. 6. 2014 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pod č.j. KRPS-85969-22/ČJ-2014-020023 rozhodnutí, kterým žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložila správní vyhoštění a dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, stanovila na 3 roky. Rozhodnutí správní orgán odůvodnil tím, že cizinka svým jednáním porušila rozhodnutí vydané 3. 4. 2014, ve kterém je stanovena doba k vycestování z území do 3. 5. 2014 a nadále se úmyslně zdržovala na území České republiky, čímž porušila ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Svým jednáním porušila cizinka rovněž základní povinnosti cizince uvedené v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců tím, že od 4. 5. 2014 do 11. 6. 2014 pobývala na území České republiky bez platného víza, čímž porušila ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán zohlednil při rozhodování, že cizinka nemá na území žádný majetek, zohlednil její věk a skutečnost, že její zdravotní stav umožňuje návrat do domovského státu. Počátek běhu doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU byl stanoven okamžikem ztráty oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán na základě stanoviska Ministerstva vnitra rozhodl, že na účastníka řízení se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců na základě Závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 12. 6. 2014.

Dne 18. 6. 2014 učinila žalobkyně prohlášení o mezinárodní ochraně. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v roce 2007 jela z na české vízum přes

Polsko do České republiky, v roce 2013 jela přes Polsko na polské vízum na 6 měsíců, v Polsku zůstala 14 dní a pak jela zase do České republiky. Nevěděla, že na vízum, které měla, může pobývat jenom v Polsku, v České republice proto přesáhla dobu pobytu a byla vyhoštěna. O azyl žádá proto, že na ní není práce a je tam válečný stav, odjela do České republiky s představou, že si zde vydělá peníze.

Dne 24. 6. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl, že žalobkyně je ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), povinna setrvat až do vycestování, maximálně však do 23. 10. 2014. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně dne 19. 6. 2014 učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, které je předpokladem pro zahájení správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rozhodnutí popsal skutkový stav, jak také vyplývá z rozhodnutí Policie ČR o zajištění a správním vyhoštění žalobkyně. Dále uvedl, že žalobkyně do protokolu uvedla, že od 4. 5. 2014 nerespektovala rozhodnutí č.j. KRPC-26674-31/ČJ-2014-020024 ze dne 3. 4. 2014, kde byla stanovena doba k vycestování do 3. 5. 2014 a neoprávněně pobývala na území České republiky, proto se 11. 6. 2014 ukryla před hlídkou policie na toaletě, protože věděla, že pobývá na území neoprávněně a bude vyhoštěna. Dále uvedla, že nevycestovala, protože neměla na vycestování finanční prostředky, všechny peníze, které vydělala, posílala na a v současné době je bez finančních prostředků. Dále správní orgán zjistil, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné blízké příbuzenské vazby kromě sestřenice Z. H. Na má matku, bratra, tři děti a vnuka, neuvedla žádné důvody, pro které by nemohla vycestovat, ale potřebuje počkat na peníze k vyplacení bytu. Kdyby se vrátila bez peněz, byla by vystěhována. Správní orgán v rozhodnutí uvedl, že vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je přesvědčen, že by žadatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušila svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území. Proto v případě žalobkyně správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně není rovněž osobou vyloučenou z aplikace ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu a konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému je žalobkyně povinna setrvat v ZZC, maximálně však do 23. 10. 2014.

Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí vznesla tyto námitky:

- Zahájení řízení o povinnosti setrvat v ZZC, jí nebylo oznámeno v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu
- Napadené rozhodnutí jí bylo doručeno až dne 26. 6. 2014, tedy dva dny po zákonem stanovené pětidenní lhůtě k vydání rozhodnutí
- V napadeném rozhodnutí není uvedeno, od kterého dne je lhůta její povinnosti setrvat v ZZC počítána, přičemž nesouhlasí s tím, aby byla počítána ode dne doručení (právní moci) tohoto rozhodnutí
- Doba, po kterou je povinna setrvat v ZZC, není v napadeném rozhodnutí odůvodněna

Soud posoudil žalobu žalobkyně takto.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že doba její povinnosti setrvat v ZZC je počítána až ode dne doručení napadeného rozhodnutí a nikoli již ode dne jejího prohlášení o mezinárodní ochraně, pak tuto námitku neshledal soud důvodnou. Rozhodnutí správního orgánu se nemůže vztahovat k období před jeho právní mocí, ale teprve k období, které po právní moci

následuje. Zpětné účinky rozhodnutí nejsou podle právního řádu České republiky přípustné. Datum, od kterého je počítána doba, po kterou je žalobkyně povinna v ZZC setrvat, je tedy v souladu se zákonem.

Pokud jde o namítané nedostatečné odůvodnění doby, po kterou je žalobkyně povinna setrvat v ZZC, tato námitka je důvodná. Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že stanovená povinnost setrvat v ZZC a její délka není odůvodněna pouze závěrečnou větou odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale konkrétními skutkovými okolnostmi uvedenými v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud zjistil, že konkrétní skutkové okolnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodůvodňují ani stanovení povinnosti žalobkyně setrvat v ZZC, natož délku této povinnosti, kterou žalovaný neodůvodnil ani jednou větou. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že „vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je přesvědčen, že by žadatelka mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušila svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území“, avšak tento závěr správního orgánu neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Z popsání skutkového stavu soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území České republiky pouze v době od 31. 1. 2014 do jejího zadržení dne 18. 2. 2014 a v době od 4. 6. 2014 do 11. 6. 2014, kdy nerespektovala uloženou dobu k vycestování stanovenou rozhodnutím KRPC-26674-31/ČJ-2014-020024, které nabylo právní moci dne 19. 4. 2014. Samotná okolnost, že se cizinec nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečným důvodem pro závěr, že by dotyčná mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a tedy důvodem pro uložení povinnosti podle ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu a ani jediný případ nerespektování doby stanovené k vycestování, soud za takový důvod nepovažuje.

Žalovaný bez jakéhokoliv odůvodnění stanovil povinnost žalobkyně setrvat v ZZC v maximální zákonem připuštěné délce, ale neodůvodnil, jaké skutečnosti ho vedly k tomu, aby tuto nejvýše přípustnou délku doby stanovil a proč nestanovil délku této doby kratší. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že cestovní pas žalobkyně je platný do 29. 8. 2014. Obstarání cestovního dokladu tedy v případě žalobkyně důvodem pro uložení maximální délky doby povinnosti setrvat v ZZC, být nemůže. O žádných důvodech odůvodňující délku doby uložené povinnosti napadené rozhodnutí nehovoří a z celkového odůvodnění napadeného rozhodnutí rozhodně nelze takové důvody vyčíst. V této souvislosti musí zdejší soud odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č.j. 3 Azs 24/2013-42, ze kterého vyplývá, že žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum.

Soud z uvedených důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Odkazuje přitom na svůj rozsudek č.j. 44 A 33/2014-17 ze dne 30. 6. 2014, podle kterého „uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí....Z odůvodnění napadeného rozhodnutí např. neplyne, že by žalobce neměl platné cestovní doklady, jež by bylo třeba zdlouhavým procesem obstarávat. Z odůvodnění rozhodnutí nejsou patrné ani jiné okolnosti, na základě kterých by bylo možné usuzovat, že realizace návratu žalobce vyžaduje jeho setrvání v ZZC po celou (maximální) dobu.“

Závěrem musí soud dodat, že po dodatečném vyžádání kopií částí správního spisu žalovaného zjistil, že žalobkyně nečinila prohlášení o mezinárodní ochraně dne 19. 6. 2014,

jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, ale o den dříve, dne 18. 6. 2014. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je tedy v rozporu se správním spisem, což je důvodem pro zrušení rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Z výše uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Dalšími námitkami vznesenými žalobkyní v žalobě se soud již nezabýval, neboť s ohledem na uvedené důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí to považuje za nadbytečné.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci úspěch neměl a žalobci náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31.7.2014

Olga S t r á n s k á, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Alena Lébllová